

[Sundhedsministeren]

vores hospitalsvæsen. Jeg mener, vi havde den debat for ganske kort tid siden, og jeg kan kun sige, at jeg synes, at det er meget tilfredsstillende at se, at der fortsat er bred opbakning bag regeringen på dette område og netop med dette sigte.

Må jeg med hensyn i øvrigt til forebyggelse sige, at det fremgik af redegørelsen – jeg vil gerne gentage det her i dag – at dette arbejde er sat i værk, at vi lovede, at vi i indeværende år ville forelægge en overordnet plan for hele forebyggelsesområdet. Som sagt arbejder Sundhedsministeriet for øjeblikket med det, og jeg glæder mig til at kunne forelægge dette for Tinget i det kommende år.

Så vender jeg tilbage til ordføreren for forespørgerne, nemlig hr. Jørgen Tved, der i meget høj grad var inde på økonomien inden for især sygehusvæsenet. Det er jo også dér, det er lettest måleligt. Hr. Jørgen Tved påpegede endnu en gang disse forfærdelige nedskæringer, som havde fundet sted, og kunne fortælle rundt omkring fra lokale sygehuse, hvor forfærdeligt deres normeringer eller deres udgifter i det hele taget var blevet nedskåret.

Lad mig gentage også over for hr. Jørgen Tved, at det er en beslutning, som er truffet decentralt af det lokale sygehusvæsen. Det er jo sådan, at staten udmelder de økonomiske rammer til amtskommunerne, men at det så er op til disse selv at vurdere, hvordan de skal udfyldes, om det skal være sundhedsvæsenet eller skolevæsenet, eller hvad det ellers måtte være.

For at hr. Jørgen Tved ikke skal gå alt for bedrøvet herfra – det ville nemlig gøre mig ondt – vil jeg da gerne sige, at han behøver ikke at være så pessimistisk, idet det faktisk har vist sig, at der har været en stigning – eller rettere sagt: Det er ikke helt afgjort endnu, men der forventes for sygehusvæsenet som helhed en stigning i udgifterne på 1,4 pct., målt i faste priser, fra 1987 til 1988. Det er ikke udtryk for de store nedskæringer, synes jeg.

Og hvis man også har personalet i tankerne, så kan jeg da glæde både hr. Jørgen Tved og andre, dette måtte interessere, med, at antallet af læger i sygehusvæsenet fra 1980 til 1985 er steget med ikke mindre end 24,3 pct. og sygeplejersker med 18,1 pct.

Lad mig sluttelig sige, at jeg er helt enig i, at en prioritering nødig skulle føre til, at man bortvælger det ene frem for det andet. Det er,

som jeg startede med at sige, opstilling af en rækkefølge for, i hvilket omfang og med hvilken tidshorisont man ønsker at løse de forskellige opgaver. I dette er ikke bare valget af behandlingsmuligheder. Det er også en prioritering af, hvordan hele det økonomiske system er sat sammen. Det er, som flere har været inde på, muligheden for at udnytte de forhåndenværende ressourcer på en bedre måde ved bl.a. bedre ledelsesstruktur inden for sygehusvæsenet, ved et øget samarbejde mellem de forskellige faggrupper inden for den behandlende sektor og den forebyggende sektor.

Jeg har indtryk af, at det er et arbejde, der rundt omkring er meget bred interesse for og også meget stor forståelse for, og derfor synes jeg, vi har haft en helt positiv debat.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det er ikke nemt at være minister under en forespørgselsdebat, når man har et helt kobbel af ordførere, der stiller spørgsmål, og skal sørge for at holde styr på alle notaterne. Derfor skal jeg stiltørdigt hjælpe på ministerens hukommelse og notater ved at gentage det spørgsmål, jeg stillede til ministeren. Det var sådan set meget enkelt: Jeg ville gerne have at vide, hvorledes man ville gennemføre en 50 pct.s reduktion af udgifterne på Sundhedsministeriets budget fra 1988 til 1989 og en nedskæring på 70 pct., når vi ser det over overslagsårene som sådan. Ministeren snakker om prioritering. Hvad er det, man agter at prioritere op og ned, så pengene kommer til at passe efter den regnestok?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Ja, bare dette, at jeg blander mig sandelig ikke i, hvad andre mennesker vil bruge deres penge til. Derfor har jeg ikke sagt, at man ikke måtte tage til udlandet. Det kunne aldrig falde mig ind. Det jeg sagde, var, at det er uholdbart, og det er ikke rimeligt, at mennesker, der har råd til det, skal kunne betale sig til en behandling i udlandet, som andre, der ikke har råd til at betale selv, ikke kan få herhjemme. Det var det, jeg sagde.

Jørgen Tved (FK):

Jeg kan måske nok i modsætning til sund-